

Doğum günümdeki iyi dilekleriniz için hepinize şimdiden teşekkür ederim. Bu yıl, geçen yıl yaptığım gibi her mesajı cevaplandıramayacağım. Geçen yıl sayı yüzü aşınca zorlanmışım ve arada mutlaka atladığım da olmuştur. Bu nedenle bu yıl aynısını yapmayacağım.

Yazının başlığı “bu saatten sonra benden bir şey olmaz”, “yaşlandım artık” deyip eski arkadaşlarıyla iyi ilişkiler sürdürmenin ilerisinde faaliyeti bulunmayanlar için konuldu. Eskiden bu arkadaşları daha faal olmaları için ikna etmeye çalışırdım ama bunun boşuna çaba olduğunu anladım. Çok kişi için hayat 60'ında bitiyor. Hele de yaşının 65 üzerinde olduğunu özel olarak belirtmek gereğini duyanlara hayret ediyordum ama daha sonra bunun kültürel bir sorun olduğunu anladım.

Hayat bitmiş, artık günler sayılarak yaşanıyor işte...

Ne yapalım, öyleyse öyledir; sen işine bak...

İyi bir örnek kadar inandırıcı bir şey yoktur ama yeterli de olmayabilir. Ne yapalım?

Herkes yaşıyor, kimsenin yaşı küçülmüyor, büyüyor. Yaşın artması bir şeydir, faal bir hayat başka bir şeydir. Yaşın artması değişik konularda faal bir hayatı dışlamaz, dışlamaması gerekir.

Burada iki şart vardır: istek ve sağlık.

İsteğiniz varsa enerjiniz de olur.

İstediklerinizi yapabilmemiz için de buna uygun sağlığa sahip olmanız gerekiyor.

Kimse artık 40 yaşında değil ama 60-70 yaşlarında bile yapılabilecek o kadar çok şey var ki...

Bir bölüm insanın kendini genç göstermeye çalışmasını oldum olası anlamam...

Yaşın neyse odur. Farklılık faaliyetle görülür, yaşın şu veya bu olmasıyla değil...

İyisi mi kafa yormayayım çünkü bu bambaşka bir kafa yapısıdır.

Tito'nun biyografisini içeren kitaptan notlar çıkarmam gerekiyordu ve neredeyse on sayfa oldu. Bu kitap bana sosyalizm tarihi konusunda öğrenilmesi gereken daha çok şey bulunduğunu gösterdi.

1948'de Yugoslavya Komünform'dan çıkarılır. SSCB ve diğer sosyalist ülkeler Yugoslavya ile ilişkilerini keserler. Bu durum ülke ekonomisini ciddi açmaza sokar ve istenilen de budur zaten. Tito'nun devrilmesi çağırısı yapılır.

Bundan sonra olanlar ise inanılmazdır...

ABD Başkanı o yıllarda Truman'dır ve bu ülke yönetimi kendine şunu sorar: bu ülke komünist ama SSCB ile arası açık; bu durumda ne yapacağız?

Cevap: Tito'nun desteklenmesi gerek, aksi durumda SSCB Adriyatik kıyısına kadar iner ve bu da hiç iyi olmaz.

Öncelikle ABD ardından İngiltere Yugoslavya'ya yüksek krediler açarlar, silah yardımı yaparlar. Bizden olmasanız bile tekrar SSCB'ye yanaşmayın!

Yugoslavya sanayileşme hamlesini geliştirirken ABD kredilerini kullanır.

Stalin'in ölümünün ardından SSCB Yugoslavya ile iyi ilişki geliştirmeye çalışır. Ülkenin stratejik konumu nedeniyle hem ABD hem de SSCB Yugoslavya'yı karşı tarafa itmemek için dikkatli davranırlar.

Yugoslavya konumunu ancak uluslararası ilişkilerini geliştirerek koruyabileceğini bilir. Hindistan ve Mısır ile birlikte Bloksuzlar Hareketi'ni kurar.

Tito müthiş, sınırlı bir güçle bloklar arasında o kadar iyi oynuyor ki...

Tito'nun en önemli özelliği, umutsuz görünen durumdan çıkış yolu bulabilmek yeteneği olsa gerektir.

Savaşın bitimine yakın Nazi ordusu Yugoslavya Halk Ordusunu yerli işbirlikçileriyle birlikte kötü sıkıştırır ama ağır kayıp vererek de olsa çemberin dışına çıkarlar.

Nazilerin önde gelen isimlerinden Himmler'in belirlemesi şöyledir: Bizde Tito gibi birkaç komutan olsaydı durumumuz farklı olurdu.

Yugoslavya deneyinin bence ön önemli yanı, eşit haklara sahip olan halkların birlikte yaşayamamasıdır.

Sırp, Hırvatlar, Boşnaklar, Arnavutlar, Makedonyalılar ve diğer Müslüman halkın her hakkı var, hepsi eşit; birlikte yaşamaya yetmiyor.

Geniş ve farklı bir konudur...

İyi yazılmış biyografiler öğreticidir. Şu kitabın notlarının çıkarılması bitsin, İslam uzmanı Amirpur'un yazdığı Humeyni'nin biyografisine başlayacağım.